

11 vuotta Saksassa asunut Anu Eloranta harrastaa agilitya lapinkoiransa Akustin ja porokoiransa Haltiatuulen kanssa.

Anu Eloranta harrastaa Saksassa suomalaisilla roduilla

Anu Eloranta on 35-vuotias insinööri. Hän asuu Saksassa, Schleswig-Holsteinin osavaltion eteläosassa Hampurin rajalla. Anun perheeseen kuuluu saksalainen avomies ja kaksi koiraa: 8-vuotias suomenlapinkoirauros Akusti ja 2-vuotias lapinporokoirauros Tuulenuun Haltiatuuli.

Salme Mujunen

Muutin Saksaan 11 vuotta sitten, Anu kertoo. – Aluksi oli tarkoitus viipyä maassa vain kesän yli, mutta saatuani vakituisen työpaikan jäin maahan pysyvästi.

– Koirien vienti Suomesta Saksaan on nykyään hyvin vaivatonta. Niille tarvitaan vain voimassa olevat rokotukset ja lemmikkieläinpassi. Koirien tuominen Saksasta Suomeen on selvästi mutkikkaampaa.

– Matkustettaessa Suomeen laivateitse koirat tarvitsevat eläinlääkärin antaman heisimatolääkityksen. Mikäli kuljetaan autolla Ruotsin kautta, tarvitaan lemmikkieläinpassin lisäksi rokotustodistukset, mikrosiru ja rabiesvasta-ainetesti riittävine vasta-ainemäärineen. Aiemmin näiden lisäksi piti olla vielä lisäksi tuontilupa ja nippu muita eläinlääkäriltä hankittavia todistuksia.

– Matkustamme koiriemme kanssa useita kertoja vuodessa Suomeen, Anu

kertoo. – Näiden kahdeksan vuoden aikana Ruotsin tullissa on papereihin liikaistu vain kolmesti.

– Vaikka byrokratia on vuosien saatossa keventynyt ratkaisevasti, on matokuurien voimassaoloaika mielestäni vieläkin liian lyhyt. Ruotsi vaatii alle kymmentä päivää tuoreemman matokuurin. Jos Suomessa oleskelumme kestää yli viikon, käytännössä se merkitsee koirille kahta matokuuria. Yhtenä vuotena koiramme saivat tästä syystä yhteensä kahdeksan matohäätöä.

LAPPALAIKOIRAT TUNTEMATTOMIA SAKSASSA

Anu hankki suomenlapinkoiran jo Suomen aikoinaan. – Etsin keskikokoista tervettä rotua, jonka kanssa voisinkin harrastaa monipuolisesti. Kun Koiramme-lehdessä oli vuonna 1996 rotuesittely lapinkoirasta, heräsi kiinnostukseni lopullisesti. Rodun suomalaisuus oli plussaa ja todennä-

köisesti juuri se viimeistelikin valintani, pohdiskelee Anu.

– Lapinporokoiria tuli meille kuutta vuotta myöhemmin. Halusin että tulevalla koirallani olisi enemmän saalisviettiä, jotta sen motivointi harrastuksiin olisi helpompaa. Koira löytyi Suomesta, sillä Keski-Euroopassa ei lapinporokoiria juuri kasvateta.

– Molemmat lappalaiskoirat ovat minulle mieluisia, pidän niistä kovasti. Mikäpä suomalaisen luonteeseen sopisikaan paremmin kuin suomalainen koira, Anu kysyy. – Myös seuraava koirani tulee olemaan samaa kastia.

– Suomalaiset koirarodut tunnetaan Saksassa huonosti, olivatpa kyseessä lappalaiset paimenkoirat tai kansalliset metsästyskoiramme, toteaa Anu. – Suomenlapinkoirani on tunnistettu rotukoiraksi vain kerran ja silloinkin kyseessä oli paljon Suomessa aikaansa viettänyt ihminen. Kun saksalaisilta kysyy, onko rotu ”suomenlapinkoira” tuttu, vain muutama nyökyttelee epävarman näköisenä. Lapinporokoiraa ei tunnista lainkaan.

– Molempia lappalaiskoiriani luullaan yleisesti ottaen sekarotuisiksi. Yleisimmät rotuarvaukset lapinkoirasta ovat eurasier, islanninlammaskoira ja wolfs-pitz. Lapinporokoirani veikataan sekarotuisiksi saksanpaimenkoiraksi.

– Lappalaiskoirat ovat täällä eksoottia kummajaisia, Anu naurahtaa.

– Hauskimman arvauksen kuulin kun lapinporokoirani oli vielä pentuikäinen taapero. Minulta kysyttiin ihan vakavissaan, että ovatko ne äiti ja tytär? Ovathan ne saman värisiä, vaikka siihen yhtäläisyy-

det loppuvat. Toinen on pitkäkarvainen kippurahäntäinen karvaturri ja toinen taas lyhytkarvainen pitkärunkoinen matlahäntäinen koira.

AGILITYHARRASTUSTA SAKSALAISITTAIN

Anu harrastaa lappalaiskoiriensa kanssa etupäässä agilityä. – Lapinkoirani on saksalaiseen tapaan suorittanut BH-kokeen ja edennyt agilityssä maxi-kolmosluokkaan. Nuoren lapinporokoirani kanssa

Lapinporokoiran viettivoimaisuus on herättänyt myönteistä huomiota maassa, jossa koiran viettejä arvostetaan ja mieluusti arvioidaan.

ensimmäisenä tavoitteena on BH.

– Saksassa käyttäytymiskoe eli BH on pakollinen, jotta koira saa osallistumis-oikeuden muihin lajeihin. Tämä koskee palveluskoira- ja tottelevaisuuskokeiden lisäksi myös agilityä, Anu kertoo.

>

Keski-Euroopassa ei suomalaisia rotuja juurikaan tunneta, lappalaiskoiria veikkaillaan yleisesti sekarotuisiksi.

Saksassa koiran hallittavuus on kovassa kurssissa, eikä agilitykilpailuihinkaan pääse ennen kuin koirakko on suorittanut käyttäytymis- eli BH-kokeen.

– Saksassa agility ei ole yhtä suosittu harrastuslaji kuin Suomessa. Täällä palveluskoirien suojelukokeella on edelleen vahva kannattajakuntansa.

– Agilitykilpailuissa on maidemme välillä melko suuriakin eroja, etenkin kilpailupäivien pituudessa. Saksassa kilpailut alkavat kello yhdeksän, jolloin kaikkien on oltava paikalla. Kilpailukirjat saa pois noin kello 18 viimeisten palkintojenjakojen jälkeen. Oma suoritusaikaa ei tiedä etukäteen, sillä kilpailuista ei tule suomalaiseseen tapaan kilpailukirjettä. Luokkajärjestys kerrotaan vasta kun kilpailupäivä avataan ja itse kunkin tehtävänä on arvioida milloin oma vuoro koittaa.

– Agilitykilpailijat ovat Saksassa reiluja ja he todella kannustavat toisiaan.

Ilmapiiri on kauttaaltaan leppoisa. Koska kilpailupaikalla vietetään aina koko päivä, ohjaajat tulevat toisilleen tutuiksi vuosien saatossa. He saapuvat kisapaikalle teltan ja tuolien kanssa ja asettautuvat ratojen ympärille katselemaan suorituksia. Ja mikäpä olisikaan hauskempi tapa viettää päivää kun seurata agilityä?

PIENIÄ EROJA

– Yleisin agilityrotu Saksassa on bordercollie, Anu selvittää. – Belgianpaimenkoiria ja australianpaimenkoiria näkee myös paljon. Suomeen verrattuna Saksassa kilpailee enemmän sekarotuisia, joista osa on paperittomia bordercolleita.

– Kilpailut ovat hyvin organisoituja, saksalainen jämäptiys näkyy kaikkialla.

Monilla kerhoilla on omat kerhotalonsa, joissa on toimivat kanttiinit eli ruokaja juomapuolesta huolehditaan kattavasti, Anu kiittelee.

– Agilityssä käytettävät esteet eivät poikkea suomalaisista. Rataprofileissa on eroja, mutta mielestäni ne ovat enemmänkin tuomari- kuin maakohtaisia. Saksalaiset rataprofililit ovat yleisesti ottaen ehkä hieman suoraviivaisempia ja korostavat siksi nopeutta. Suomessa radat vaativat enemmän teknistä osaamista, Anu vertailee.

– Agilitysäännöissä ei ole eroja, paitsi luokkanousuissa. Täällä jokaiseen nousuun vaaditaan kolme agilityradan sijointusnollaa, eli koiran pitää yltää kolmesti kolmen parhaan joukkoon. Hyppyratatuloset eivät kelpaa.

– Toinen keino nousuun on kymmenen nollarataa. Silloin sijoittumisia ei huomioida. Kolmen parhaan joukkoon on suhteellisen vaikea päästä, sillä tavallisesti luokissa kilpailee noin 30-50 koirakkoa.

– Kilpailuorganisaation pyörittäminen on täällä rutinoitunutta. Aika otetaan sähköisesti ja koirakerhot käyttävät erityisiä tietokoneohjelmia, joista suoritusajat ja -virheet siirtyvät automaattisesti ohjelmaan. Heti viimeisen osallistujan jälkeen tuloslistat ovat printattavissa ja tarat valmiina kilpailukirjoihin liimattaviksi. – Saksassa kilpailukirjoihin ei nykyään merkitä mitään käsin, vaan kapeat taralipukkeet ovat korvanneet kirjoittamisen vaihan.

PITKÄT KILPAILUMATKAT

Anu käy agilitykilpailuissa pääsääntöisesti alle 150 kilometrin säteellä kotoaan, mutta pisimmillään kisamatka on kasvanut jopa yli 350 kilometriin.

– Kuitenkin pisin kilpailumatkamme on ulottunut Suomeen kun päätimme lähteä lappalaiskoirien rotumestaruuskilpailuihin. Eikä reissu ollut turha, sillä lapinkoirani saavutti kakkosluokan rotumestaruuden, Anu iloitsee.

– Saksalaisista kilpailuista on parhaiten mieleeni jäänyt eräs kolmosluokan starttimme. Selvitimme radan virheitä, mutta emme mitenkään erityisen nopeasti.

– Tuloslistaa katsoessani putosin hämmästyksestä melkein polvilleni. Olimme ainoina osoittaneet radan virheettömästi, vain vähän alle viiden sekunnin aika-erävirheellä. Voitimme luokkamme ja taaksemme jäivät mm. Silvia Vaanholt ja Gill, jotka muutamaa viikkoa myöhemmin voittivat maailmanmestaruuden.

– Saksalaiset eivät ole noteeranneet suomenlapinkoiraakaan mitenkään erityisesti. Meidän tuloksemme eivät ole olleet niin hyviä, että rotu olisi herättänyt yleistä kiinnostusta.

Lapinporokoiraan kohtaan on sitä vastoin osoitettu enemmän mielenkiintoa. Ilmeisesti porokoiran suuri työinto on tehnyt jonkinlaisen vaikutuksen saksalaisiin harrastajiin, tuumii Anu. •